

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/32/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7814202013
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Vanca
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7814202013.1

Rozhodnutie

Krajský súd v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Vancu a členov senátu JUDr. Drahomíry Brixiovej a JUDr. Gabriely Varhalíkovej v právnej veci žalobcu: E. J. I., s.r.o. so sídlom N. 5, D., IČO: XXXXXXXX zastúpeného advokátskou kanceláriou T. J. s.r.o., so sídlom N. 5, D., IČO: XXXXXXXX proti žalovanému: K. J. C. N., nar. X.X.XXXX, bytom W. č. XXX, zastúpenému Q. X. - advokátskou kanceláriou s.r.o., so sídlom T. 11, W., IČO: XXXXXXXX, o zaplatenie 1.663,95 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rožňava č.k. 10C/81/2014-59 zo dňa 26.5.2014 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a vo výroku o trovách konania.

Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania 49,97 eur na účet právneho zástupcu žalovaného do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného uhradiť žalobcovi 443,72 eur istiny a 9%- ročný úrok z omeškania zo sumy 110,93 eur od 11.3.2011 do zaplatenia, zo sumy 110,93 eur od 11.4.2011 do zaplatenia, zo sumy 110,93 eur od 11.5.2011 do zaplatenia a zo sumy 110,93 eur od 11.6.2011 do zaplatenia, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Zároveň zaviazal žalobcu uhradiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 99,95 eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku platbou právneho zástupcovi žalovaného Q. X. - advokátska kancelária s.r.o. W..

V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvého stupňa uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného uhradiť žalobcovi 1.663,95 eur istiny s úrokom z omeškania ročne vo výške 9,00 % zo splátok od 11.4.2010 do 10.6.2011 v celkovej výške 86,89 eur a zo sumy 1.663,95 eur od 11.6.2011 do zaplatenia, keď uviedol, že Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 27.6.2013 mu bola postúpená pohľadávka voči žalovanému od I. sporiteľne, a.s. D.. Postupca so žalovaným uzatvoril dňa 16.6.2006 Zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej boli žalovanému poskytnuté finančné prostriedky a ktorá spíňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa § 497 až 507 Obchodného zákonníka a zákona č. 258/2001 Z.z.. Žalobca zdôraznil, že úver mal byť splácaný v mesačných splátkach po 110,93 eur vždy k 10. dňu v mesiaci, uplatnil si splátky k úveru splatné od 10.4.2010 do 10.6.2011 - 15 splátok v celkovej výške 1.663,95 eur, pričom zvyšné splátky úveru si žalobca neuplatňoval. Zastával názor, že zmluva o úvere je absolútnym obchodom (§ 261 ods.3 písm.d/ Obchodného zákonníka), a preto zmluvné vzťahy uzavreté pred 1.1.2008 sa spravujú podľa Obchodného zákonníka, z dôvodu ktorého nie je možné práva a povinnosti vzniknuté pred 1.1.2008 posudzovať podľa § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka. K námietke premlčania žalovaného v podanom odpore proti platobnému rozkazu zotrval na tom, že premlčaciu dobu je potrebné posúdiť podľa ustanovení § 387, § 392 a § 397 Obchodného zákonníka, kde je určená štvorročná premlčacia

doba. Zároveň poukázal na rozhodnutia NS SR č. 6MCdo/4/2012 z 27.3.2013 a sp.zn. 5Obo/56/2007 z 4.6.2008.

V prejednávanej veci po vydaní platobného rozkazu podal žalovaný v zákonnej lehote odpor s odôvodnením a navrhol žalobu zamietnuť z dôvodu, že vzniesol námietku premlčania celého nároku žalobcu. Zastával názor, že vo veci je potrebné vychádzať z ustanovenia § 100 a § 101 Občianskeho zákonníka, kde je ustanovená trojročná premlčacia doba, pričom poukázal na to, že v čase vzniku zmluvného vzťahu, teda dňa 16.6.2006 podľa § 23a zák.č. 634/1992 Zb. spotrebiteľskými zmluvami boli aj zmluvy, okrem iných, uzavreté podľa Obchodného zákonníka, že na spotrebiteľské zmluvy sa primerane použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka aj vtedy, ak boli uzavreté podľa iných právnych predpisov, preto pri premlčaní sa má vychádzať z trojročnej premlčacej doby.

Prvostupňový súd vykonaným dokazovaním (oboznámením listinných dôkazov - Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 16.6.2006, Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.6.2013, oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 9.7.2013) zistil, že dňa 16.6.2006 medzi predchodcom žalobcu a žalovaným došlo k uzavretiu zmluvy o splátkovom úvere podľa § 497 až § 507 Obchodného zákonníka, kde výška úveru bola 4.979,09 eur s ročnou úrokovou sadzbou 11,50%, s poplatkom za poskytnutie úveru 99,58 eur, s poplatkom za správu úveru po 1,66 eur mesačne, s výškou dohodnutej splátky 110,93 eur, so splatnosťou prvej splátky 10.7.2006, s dohodnutými 60-timi splátkami k desiatemu dňu v mesiaci a s konečnou splatnosťou úveru 10.6.2011 a s RPMN vo výške 6,29%.

Rovnako zistil, že pôvodný veriteľ Slovenská sporiteľňa a.s. Bratislava postúpila pohľadávku voči žalovanému v žalovanej výške, čo žalovanému oznámila podaním zo dňa 9.7.2013.

Súd prvého stupňa po právnom posúdení veci podľa § 52 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 23a zákona č. 634/1992 Zb. v platnom znení ku dňu uzavretia zmluvy, § 100 a § 101 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že žaloba žalobcu je len čiastočne dôvodná, a to v rozsahu priznanom výrokom rozsudku súdu prvého stupňa a v prevyšujúcej časti bolo potrebné žalobu zamietnuť dôvodne vznesenie námietky premlčania.

Konštatoval súd, že poskytovateľom úveru bola banka a dlžníkom bol spotrebiteľ, nakoľko zo zmluvy nevyplýva, že by zmluva o úvere bola uzavretá medzi podnikateľskými subjektmi a aj keď zmluvný vzťah medzi účastníkmi bol dohodnutý v zmysle Obchodného zákonníka (§ 497 až § 507 Obchodného zákonníka), posúdil prvostupňový súd uvedenú zmluvu aj v súlade s ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka v spojení s § 23a zák.č. 634/1992 Zb. v znení v čase uzavretia zmluvy o úvere a vyvodil záver, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú je nutné použiť predpisy upravené v Občianskom zákonníku, najmä ohľadom námietky premlčania, ktorá bola vznesená žalovaným.

Zdôraznil, že v čase uzavretia úverovej zmluvy dňa 16.6.2006 Občiansky zákonník už obsahoval úpravu problematiky spotrebiteľských zmlúv v znení, že spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy. Ďalej uviedol, že aj keď zmluva o úvere patrí podľa § 261 ods. 3 písm.d/ Obchodného zákonníka medzi tzv. absolútne obchody, pre ktoré je daná pôsobnosť Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov, považoval za potrebné poukázať aj na to, že podľa § 23a ods. 1 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa - spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje, bol verejnoprávnym predpisom pojem typová zmluva (neskôr zavedeného pojmu spotrebiteľská zmluva) podľa Občianskeho zákonníka rozšírený tak, že spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

Z vyššie uvedených dôvodov súd dospel k záveru, že zmluva o úvere uzavretá medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola napriek povahe tzv. absolútneho obchodu zmluvou typovou, teda spotrebiteľskou, z čoho vyvodil, že ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa

spotrebiteľských zmlúv je nevyhnutné použiť aj v prípadoch, ak sa právny vzťah účastníkov konania tak, ako je to v prejednávanej veci, má spravovať Obchodným zákonníkom, keď zmluva o úvere je absolútnym obchodom.

Prvostupňový súd vzhľadom na vznesenú námietku premlčania posúdil nárok žalobcu na požadované plnenie splátok splatných od 10.4.2010 do 10.6.2011 podľa ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 100 a § 101). Konštatoval, že žaloba vo veci bola podaná 28.2.2011 a trojročná premlčacia doba by sa vzťahovala na všetky uplatnené splátky úveru, ktoré boli splatné od 10.4.2010 do 10.2.2011. Keďže žalovaný sa úspešne dovolal premlčania splátok splatných od 10.4.2010 do 10.2.2011, v tejto časti žalobu z dôvodu premlčania zamietol s poukazom na ust. § 100 a 101 Občianskeho zákonníka.

Pokiaľ však ide o splátky úveru splatných 10.3.2011 až 10.6.2011 (v počte štyroch splátok) v tejto časti konštatoval dôvodnosť nároku žalobcu a to na uhradenie splátok úveru v celkovej výške 443,72 eur (štyri splátky po 110,93 eur), keďže neuplynula od ich splatnosti trojročná premlčacia lehota do podania žaloby. Vzhľadom na to, že žalovaný napriek jeho povinnosti plniť zmluvné dojednania a uhradiť žalobcovi dohodnuté splátky poskytnutého úveru do rozhodnutia súdu nerealizoval, súd priznal žalobcovi aj úroky z omeškania v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. a to vo výške 9%, čo je v súlade s platnou právnou úpravou k prvému dňu omeškania.

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. a vzhľadom na to, že úspech žalobcu predstavoval 26,27% a úspech žalovaného predstavuje 73,3 %, žalobcovi nevzniklo právo na náhradu trov konania a žalovanému vzniklo právo na pomernú náhradu trov konania vo výške 46,6 %. Prvostupňový súd pri výpočte vychádzal z hodnoty sporu vo výške 1.663,95 eur, kedy jeden úkon právnej služby má hodnotu 81,33 eur + 8,04 eur režijný paušál + 20 % DPH, predstavuje celkovo sumu 107,24 eur. Za dva úkony pri plnom úspechu by trovy právneho zastúpenia predstavovali 214,48 eur, avšak pri pomernom úspechu žalovaného vo výške 46,6 % patria žalovanému trovy právneho zastúpenia vo výške 99,95 eur.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa, a to v jeho zamietajúcej časti, podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu. Citujúc ust. § 387 ods. 1, § 392 ods. 2 a § 397 Obchodného zákonníka mal za to, že súd na daný prípad nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby, nakoľko bolo potrebné aplikovať ustanovenie Obchodného zákonníka, keďže ide o zmluvu o úvere a teda absolútny obchodno-záväzkový vzťah aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ.

V nadväznosti na to poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2MCdo/3/2011 z 28.4.2011, podľa ktorého ručením sa zabezpečoval záväzok zo zmluvy o úvere (resp. medziúvere). Záväzkové vzťahy, ktoré vznikli zo zmluvy o úvere sa bez ohľadu na povahu účastníkov spravujú záväzkovou časťou Obchodného zákonníka. Preto aj záväzkové vzťahy, ktoré vznikli pri zabezpečení záväzku z úverovej zmluvy sa spravujú Obchodným zákonníkom (§ 261 ods. 4 Obchodného zákonníka). Tento právny názor odôvodňoval aj rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6MCdo/4/2012 z 27.3.2013 a v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30.10.2013 sp.zn. 15Co/28/2013 a sp.zn. 15Co/132/2013 z 21.11.2013 a na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave z 20.2.2014 sp.zn. 9Co/138/2013. Zotrval na tom, že na daný prípad je nutné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka a poukázal aj na komentár k § 52 Občianskeho zákonníka. Ďalej uviedol, že nesúhlasí ani s posúdením predmetnej zmluvy ako spotrebiteľskej zmluvy z dôvodu, že bola uzavretá dňa 16.6.2006, pričom v období do 31.12.2007 sa vzťahovali ustanovenia § 52 až § 54 OZ len na kúpnu zmluvu, zmluvy o dielo a iné zmluvy upravené v ôsmej časti Občianskeho zákonníka ako i na zmluvu podľa § 55 Občianskeho zákonníka. Zmluva o úvere bola upravená v Obchodnom zákonníku, v dôsledku čoho sa na účastníkov úverovej zmluvy nevzťahovala povinnosť uvedená v prechodnom ustanovení § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka. Novelizovaným ustanovením § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa nespravujú nároky vzniknuté pred 1.1.2008 a neposudzuje sa ani platnosť právnych úkonov vzniknutých pred 1.1.2008, to znamená, že pokiaľ pred dňom 1.1.2008 bola uzavretá zmluva o úvere (kde bol dlžník spotrebiteľom), nie je možné práva a povinnosti vzniknuté pred 1.1.2008 z tejto zmluvy posudzovať podľa ust. § 52 až 54 OZ. Právne vzťahy zo zmluvy o úvere uzavretej pred 1.1.2008 sa spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov.

Žalovaný vo vyjadrení k podanému odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť a zároveň si uplatnil aj trovy odvolacieho konania. Zdôraznil, že pokiaľ jednou zo zmluvných strán pri uzatváraní zmluvy bol spotrebiteľ a druhou podnikateľ, celý právny vzťah medzi účastníkmi zmluvného vzťahu sa bude posudzovať podľa občianskeho práva, čo má oporu v hmotnom práve aj v konštantnej judikatúre. Pokiaľ odvolateľ vo svojom odvolaní na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR - sp.zn. 6MCdo/4/2012 a sp.zn. 2MCdo/3/2011 uviedol, že túto argumentáciu uvedeným judikátom nemožno pre daný prípad použiť, nakoľko rieši úplne inú právnu vec - ručenie, ktoré vzniklo medzi dvoma fyzickými osobami ako nepodnikateľmi s voľbou obchodného práva pri úprave ich vzťahov vychádzajúcich z pomenovanej zmluvy podľa Obchodného zákonníka, a preto sa nejedná o práva a povinnosti vyplývajúce zo spotrebiteľskej zmluvy. Ide o rozhodnutie, ktorým sa rozhodol spor z ručiteľského záväzku upraveného Obchodným zákonníkom.

K tvrdeniu odvolateľa, že právny vzťah medzi účastníkmi konania je „absolútny obchod“, keď bol založený zmluvou pred 1.1.2008 uviedol, že žalobca opomenul fakt, že v čase uzatvárania predmetnej zmluvy o splátkovom úvere sa právne postavenie žalovaného klasifikovalo ako „postavenie spotrebiteľa“, na základe vtedajšej účinnej hmotno-právnej úpravy zák.č. 616/2004 Z.z., ktorý menil a dopĺňal zák.č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, pričom táto právna úprava bola účinná v momente vzniku Zmluvy o splátkovom úvere.

Citujúc ust. § 23a zák.č. 634/1992 Zb. v zmysle ktorého „spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka ako aj všetky iné zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzavierajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje ako aj, že na spotrebiteľské zmluvy, ktoré neboli uzavreté podľa osobitného predpisu (Občiansky zákonník) sa primerane použijú ustanovenia tohto predpisu (Občiansky zákonník)“ uviedol, že z uvedeného je zrejmé, že v čase uzavretia predmetnej zmluvy bola Zmluva o splátkovom úvere zmluvou spotrebiteľskou, žalovaný si požičal peniaze na preklopenie hmotnej núdze a pred jej podpisom nemal možnosť zmluvu vôbec pripomenkovať. Jednalo sa preto o neprijateľné podmienky, ktoré predmetná zmluva obsahovala. Na úpravu vzťahu medzi žalobcom a žalovaným sa preto použijú ustanovenia Zákona o ochrane spotrebiteľa a Občianskeho zákonníka, oboch všeobecne záväzných právnych predpisov účinných v čase uzatvorenia zmluvy. Mal za to, že úprava vzťahov oboch kontrahentov sa bude posudzovať podľa Občianskeho zákonníka a inštitútov občianskeho práva, že litera vyššie citovaného zákona je kogentného charakteru a že argumentácia žalovaného má teda oporu v hmotnom práve. V nadväznosti na to poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5MCdo/20/2009, v ktorom sa poukazuje na aplikáciu právnej úpravy práva občianskeho, a nie obchodného práva.

Ďalej uviedol, že aj keď mala predmetná zmluva o splátkovom úvere charakter absolútneho obchodu, čo tvrdí žalobca, neprestáva byť zmluvou spotrebiteľskou, pričom pri spotrebiteľských zmluvách, ktoré predstavujú širší pojem, má z hľadiska aplikovateľnosti absolútnu prednosť Občiansky zákonník.

Žalovaný ďalej poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR č.k. I. ÚS 402/2013-10 z 19.6.2013, ktorým sa odmietla ústavná sťažnosť v obdobnej veci sťažovateľa - istej obchodnej spoločnosti ako zjavne neopodstatnená.

Do pozornosti dal aj stanovisko Komisie na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách Ministerstva spravodlivosti SR z 20.4.2010, ktorá okrem iného zaujala stanovisko „Favorizovanie Obchodného zákonníka pred právnymi predpismi určenými na ochranu spotrebiteľa neprimerane znevýhodňuje spotrebiteľa. Skutočnosť, že pri úvere ide o tzv. „absolútny obchod“ pritom nijako nevylučuje predpisy na ochranu spotrebiteľa. Obchodný zákonník pritom prioritne upravuje vzťahy medzi podnikateľmi (§ 1 ods. 1 Obchodný zákonník). Komisia sa nestotožňuje s argumentáciou, že zmluvy o úvere uzavreté podľa Obchodného zákonníka sa stali spotrebiteľskými zmluvami až „ku dňu 1.1.2008“. V tomto smere Komisia dáva do pozornosti definíciu spotrebiteľského úveru podľa zákona č. 258/2001 Z.z., ktorá zahŕňa aj úver. Obdobne aj ustanovenie § 23a zák.č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa predpokladá aj zmluvy podľa Obchodného zákonníka. Najdôležitejší je však eurokonformný výklad definície spotrebiteľskej zmluvy podľa smernice, ktorá za dôležitú považuje otázku účelu, na ktorý sa zmluva dojednáva (Smernica Rady Európskych spoločností č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách).“

Odvolačný súd prejednal odvolanie žalobcu v napadnutej časti, v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 212 ods. 1,3 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu vo veci podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu v napadnutej časti nie je dôvodné.

Výrok napadnutého rozsudku, čo do jeho vyhovujúcej časti, ktorým súd zaviazal žalovaného uhradiť žalobcovi 443,72 eur istiny, vrátane príslušenstva špecifikovanom v napadnutom rozsudku, nebol odvolaním napadnutý, stal sa právoplatným, a preto nebol odvolacím súdom preskúmaný.

Žalobca v podanom odvolaní namietá nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočné zistenie skutkového stavu, teda odvolacie dôvody podľa § 205 ods. 2 písm.f/ a c/ O.s.p. t.j., že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolačný súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa z toho, čo vyšlo v konaní najavo vyvodil správne skutkové a právne závery a vo veci správne rozhodol, z čoho možno vyvodiť záver, že v prejednávanej veci žalobcom tvrdené odvolacie dôvody nie sú dané.

Súd prvého stupňa totiž vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 O.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, na zistený skutkový stav aplikoval ustanovenia správnych právnych predpisov a tieto aj správne vyložil, pričom nebola zistená žiadna vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a preto odvolací súd rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Správne a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku (odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej - formálnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia - § 157 ods. 2 O.s.p.), s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.) a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolaniu žalobcu odvolací súd udáva nasledovné:

Aj keď uvádzané námietky sú len opakovaním tvrdení odvolateľa pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa súd prvého stupňa náležite vysporiadal v dôvodoch svojho rozhodnutia, považuje odvolací súd za potrebné zdôrazniť, žalobca uplatňuje právo zo spotrebiteľskej zmluvy, a je preto nevyhnuté v uvedenej veci aplikovať ustanovenia spotrebiteľského práva transponované do nášho právneho poriadku.

Aj v čase uzatvorenia predmetnej zmluvy dňa 16.6.2006 v Slovenskej republike platil zák.č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a zák.č. 634/1992 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, ktoré sú právnymi predpismi lex specialis vo vzťahu k právnej úprave zmluvy o úvere upravenej v tom čase iba v Obchodnom zákonníku. Preto aj predmetná zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou, ak žalovaný ju uzatvoril ako fyzická osoba - nepodnikateľ. Vzhľadom na uvedené súd prvého stupňa správne na prejednanú vec aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o trojročnej premlčacej dobe na uplatnenie predmetnej pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

Odvolačný súd teda nepovažuje za dôvodnú námietku odvolateľa, keď namietal, že súd prvého stupňa nesprávne vychádzal z trojročnej premlčacej doby podľa Občianskeho zákonníka, hoci právny vzťah účastníkov konania je založený úverovou zmluvou, ktorá je upravená len v Obchodnom zákonníku a tak ako na to poukázal aj súd prvého stupňa len dodáva, že v zmysle § 23a ods. 1 zák.č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľskými zmluvami sú zmluvy uzavreté podľa Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, ako aj všetky zmluvy, ktorých charakteristickým znakom je, že sa uzatvárajú vo viacerých prípadoch a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.

Právny vzťah založený spotrebiteľskou zmluvou je vzťahom občiansko-právnym, čo platí aj v prejednávanej veci.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka (v znení účinnom od 1.5.2014) ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ,

použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia sú neplatné.

Je pravdou, že zmluvu o úvere ako absolútny obchodný vzťah upravuje len Obchodný zákonník. Ak je však zmluva o úvere zmluvou o spotrebiteľskom úvere, z hľadiska poradia aplikovateľnosti Obchodný zákonník musí ustúpiť lebo prednosť má spotrebiteľské právo v širšom slova zmysle t.j. Občiansky zákonník a ďalšie predpisy upravujúce vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ. Normy Obchodného práva sú použiteľnými len vtedy, ak neodporujú úprave spotrebiteľských vzťahov v Občianskom zákonníku a v predpisoch vydaných na jeho vykonania.

V predmetnej veci sa teda primárne použije špeciálny predpis - Zákon o spotrebiteľských úveroch a ak tento určitú otázku neupravuje, nastupuje po ňom úprava spotrebiteľského práva v širšom slova zmysle a na jej základe predovšetkým úprava Občianskeho zákonníka týkajúca sa spotrebiteľských zmlúv. To znamená, že Obchodný zákonník sa môže uplatniť len tam, kde nenarazí na obmedzenia v Občianskom zákonníku a jeho vykonávacích predpisov.

Otázkou, aký právny predpis je potrebné aplikovať na posúdenie premlčania v spotrebiteľských veciach sa zaoberal Najvyšší súd SR vo svojom uznesení sp.zn. 5MCdo/20/2009 z 25.1.2011 a uzavrel, že pre dôvodnosť vznesenej námietky premlčania je podstatné posúdenie, či ide o obchodno-právny vzťah, kedy je namieste použitie štvorročnej premlčacej doby alebo občiansko-právny vzťah, kedy je potrebné aplikovať trojročnú premlčaciu dobu v zmysle Občianskeho zákonníka. Z tohto uznesenia ďalej vyplýva, že vzťahy zo spotrebiteľských zmlúv sú vzťahmi občiansko-právnymi a teda je potrebné na nich aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka (vrátane ustanovení o premlčaní).

Z týchto dôvodov námietku premlčania nie je možné posúdiť podľa Obchodného zákonníka, pretože táto úprava je v neprospech spotrebiteľa, keďže s uplatnením Obchodného zákonníka je spojená dlhšia (štvorročná) premlčacia doba a spôsobuje menej priaznivé postavenie spotrebiteľa ako dlžníka. Prednosť majú preto ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní (§ 100 a nasl.), ktoré súd prvého stupňa aj správne aplikoval na prejednávajúcu vec a dospel k správnejmu právnejmu záveru o premlčaní časti žalobcom uplatňovanej pohľadávky v trojročnej premlčacej dobe.

Odvolací súd v súlade so závermi súdu prvého stupňa preto konštatuje, že žalobca svoj nárok uplatnil po uplynutí trojročnej premlčacej doby v zmysle ust. § 100 a § 101 Občianskeho zákonníka, právne posúdenie veci súdom prvého stupňa je teda správne a žalobcom uplatnené odvolacie námietky nie sú dôvodné.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti potvrdil podľa § 219 O.s.p. ako vecne správny, vrátane výroku o priznaní úroku z omeškania a výroku o náhrade trov konania, ktorých výšku žalovaný ani nerozporoval a o ktorých rozhodol súd prvého stupňa v súlade so zákonnou úpravou.

O náhrade trov odvolacieho konania, odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O.s.p.. Priznal tak žalovanému účelne vynaložené trovy odvolacieho konania za právne zastúpenie (za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu) podľa § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm.c/, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, avšak vo výške vyčíslenej a uplatnenej právny zástupcom žalovaného t.j. vo výške 49,97 eura vrátane DPH (t.j. odmenu 40,32 vrátane DPH a režijný paušál 9,65 eur vrátane DPH), keďže odvolací súd je takto vyčíslenými a uplatnenými trovami právneho zastúpenia viazaný (§ 151 O.s.p.). Priznanú náhradu trov odvolacieho konania je žalobca povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu žalovaného do troch dní od právoplatnosti rozsudku (§ 149 ods. 1 O.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.